

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **T. D. T.**, narozen „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. pobytem „X“,
zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2019, č. j. OAM-397/ZA-ZA11-HA13-2019,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2019, č. j. OAM-397/ZA-ZA11-HA13-2019, jímž žalovaný vyslovil, že žalobci se neuděluje azyl podle § 12, § 13 a § Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a že doplňkovou ochranu nelze udělit pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) není náležitě odůvodněno. Konstatoval nekonkrétnost a neurčitost výrokové části napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalobce nebyl ve výroku dostatečně definován, neboť jej žalovaný neoznačil údaji umožňujícími jeho identifikaci ve smyslu § 18 odst. 2 správního řádu, jak ukládá § 68 odst. 2 téhož zákona. Podle žalobce ve výrokové části absentuje také uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno, zejména kompetenční ustanovení zákona, která by definovala věcně a místně příslušný správní orgán oprávněný ve věci rozhodovat.
3. Žalobce současně žalovanému vytýkal nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a neodůvodnění jeho závěrů. Žalovaný podle žalobce nezohlednil shromážděné podklady a tyto nevztáhl k aktuální situaci žalobce, který při pohovorech opakovaně uváděl, že se obává návratu do vlasti a vyhrožování ze strany spoluobviněných a dále neschopnosti splácet své dluhy kvůli nedostatku pracovních příležitostí v zemi svého původu. Žalobce se domníval, že dostatečně prokázal důvodnost nároku na udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, neboť může být ve své vlasti pronásledován, a to jako dlužník, nezaměstnaný a neplatič, a dále též ze strany osob zapletených do drogové trestné činnosti, které mu vyhrožují. Dodal, že nebude schopen řádně fungovat v zemi původu, zajistit si dostatečnou obživu a prostředky k životu, vrátí se bez práce, bez peněz a s dluhy, a bude tak ze strany státní orgánů považován za osobu nežádoucí. V tomto kontextu žalobce poukázal na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v roce 1992, konkrétně na čl. 195 až 219, podle nichž důkazní břemeno sice spočívá na osobě vznášející nárok, nicméně někdy může být na posuzovateli, aby použil všechny prostředky k zajištění nezbytných důkazů, a často bude nutné uznat žádost i v případě pochybností. Závěr žalovaného, že žalobce neposkytl dostatečnou podporu pro svá tvrzení, označil žalobce za nepodložené subjektivní hodnocení na úrovni obecných spekulací. Zdůraznil, že žalovaný odmítl přispět svou aktivní činností ke zjištění skutkového stavu, ačkoli byl povinen ověřit skutečný stav věci, a opomněl obecné pravidlo, že v situaci, kdy nelze tvrzení účastníka ověřit, žádosti se vyhová.
4. Podle žalobce byla jeho tvrzení ve vztahu k politickému azylu bagatelizována, aniž by byla dostatečně ověřena jejich relevance, přičemž žalobcem uváděné skutečnosti svědčí pro přiznání azylu podle § 12 zákona o azylu. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 423/2004 a podotkl, že v důsledku své složité životní situace se obává pronásledování, neboť je všeobecně známo, že ve Vietnamu nelze projevat politické ani jiné společenské názory svobodně, a již z tohoto důvodu je žalobce ohrožen na svých základních právech a svobodách. Žalobce měl rovněž za to, že existovaly důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu spočívající v hrozcím zásahu do práva na respektování soukromého života. Připomněl, že má na území České republiky syna, občana České republiky, o nějž chce pečovat nebo jej alespoň navštěvovat, což v případě nuceného vycestování bez možnosti návratu v řádu mnoha let, s Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ohledem na žalobcovo odsouzení a záznam v trestním rejstříku nebude možné. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 71/2006 a zprávu Human Rights Watch založenou ve správním spisu žalobce konstatoval, že s ohledem na žalobcovo odsouzení za drogovou trestnou činnost nelze vyloučit hrozbu persekuce ze strany vietnamských státních orgánů, ať již v podobě systematického pronásledování či věznění v nelidských podmínkách, což žalovaný v napadeném rozhodnutí nezohlednil.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl. Popřel oprávněnost námitek a konstatoval, že postupoval plně v souladu se zákonem o azylu a správním řádem. Žalovaný upozornil na to, že důvodem žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla legalizace jeho pobytu a snaha setrvat na území České republiky, neboť pozbyl povolení k trvalému pobytu v důsledku své trestné činnosti drogového charakteru. Zdůraznil, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území České republiky. Žalovaný připomněl žalobcovu pobytovou historii a jeho trestnou činnost, kterou označil za závažnou, a konstatoval, že aplikace § 15a zákona o azylu byla zcela namístě, řádně odůvodněna a v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 309/2016. Podle žalovaného žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za níž by byl pronásledován. Žalovaný doplnil, že žalobce naopak uváděl, že není a nebyl politicky aktivní a nikdy neměl potíže s vietnamskými státními orgány či bezpečnostními složkami. K tvrzení žalobce, že má v České republice nezletilého syna, žalovaný sdělil, že žalobce o syna nepečuje ani nedoložil, že mu byl svěřen do péče, a v průběhu řízení nepředložil rodný list dítěte. Pouhé prohlášení, že na území České republiky žije žalobcův nezletilý syn, podle žalovaného k udělení humanitárního azylu nestačí. Žalobcovo nepodložené tvrzení ohledně dluhů, které nebude moci splácet, a s tím spojené obavy ze soukromých osob žalovaný označil za azylově irelevantní.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

8. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 24. 4. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 29. 4. 2019 poskytl údaje potřebné k této žádosti. Konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamu, bez náboženského vyznání, nebyl nijak politicky aktivní, cítí se zdravý, je ženatý a bezdětný. Z Vietnamu do České republiky přicestoval v roce 2008 letecky přes Francii, od té doby byl ve Vietnamu dvakrát v roce 2010, poté již nepobýval mimo Českou republiku. Jako důvody žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že přišel o povolení k pobytu kvůli problému s drogami, neboť si je v důsledku odsouzení nemohl prodloužit. Dodal, že se cítí ohrožen, protože při zadržení uvedl jména dalších lidí zapojených do obchodu s drogami a bojí se jich.
9. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29. 4. 2019 žalobce uvedl, že do České republiky přijel v roce 2008, neboť měli finanční problémy a dozvěděl se, že tady může vydělat peníze. Jiné problémy ve Vietnamu před příchodem do České republiky žalobce neměl. V návratu do Vietnamu žalobci podle jeho názoru brání to, že podal policii informace o lidech, kteří se skutečně podílí na výrobě drog, z nichž někteří jsou ve Vietnamu a někteří v České republice; žalobce z nich má strach, mohou jej zabít. Nikdo jej však zatím nekontaktoval. Žalobce konstatoval, že ve Vietnamu neměl problémy se státními orgány a policií, ale obrátit by se na ně nemohl, protože se s ním nikdo nebude bavit, jelikož má problém s drogami. Žalobce uvedl, že největší jistotu by měl, pokud by zůstal v České republice, kde mu státní orgány pomohou, nikdo mu neublíží a kde má též manželku. K dalšímu dotazu upřesnil, že jeho vztah s manželkou kvůli pobytu ve věznění již není jako dřív, manželka někoho má, dohodli se na rozvodu. Ve Vietnamu má žalobce rodiče a sourozence, ale v případě návratu by k nim nemohl, protože jej nikdo nezachrání, bude mu chybět bezpečnost. Na otázku, za jakým podmínek by se do Vietnamu vrátil, žalobce odpověděl, že Vietnam bude stále stejný, nic se tam nezmění. K dotazu na další okolnosti bránící návratu poznamenal, že nad tím nepřemýšlel, chce zůstat v České republice. Žalobce potvrdil, že o mezinárodní ochranu žádá proto, že přišel o pobyt a snaží se jej opětovně legalizovat, a dodal, že z Vietnamu nemá šanci pobyt legalizovat, protože nemá čistý trestní rejstřík.
10. Dne 6. 8. 2019 byl žalobce seznámen s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, které mimo jiné zahrnují opis rejstříku trestů ze dne 12. 7. 2019, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 3. 2017, č. j. 51 T 10/2016-13112, který ve vztahu k žalobci nabyl právní moci dne 24. 6. 2017, zprávu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Údaje o zemi Vietnam – ze dne 28. 1. 2019 a informaci OAMP – Vietnam, bezpečnostní a politická situace v zemi – ze dne 31. 5. 2019. Žalobce uvedl, že se s obsahem podkladů nechce seznámit a nic nechce dokládat. Doplnil, že má velkou obavu, protože všichni obvinění, kteří byli odsouzeni na základě jeho výpovědí, mu nyní vyhrožují. Žalobce dále sdělil, že si před nástupem do vězení půjčil částku 1 000 000 Kč, kterou stále dluží ČSOB a České spořitelně; pokud by mohl zůstat v České republice, bude se snažit dluh uhradit. Konstatoval, že má s českou občankou O. S. syna narozeného v roce 2013, příjmením po matce, v rodném listu je jako otec zapsán žalobce, ale matka tohoto syna někomu dala. Rodným listem žalobce nedisponuje, datum narození nezná. Pokud žalobce zůstane v České republice, bude syna hledat, aby jej mohl vychovávat.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Zmíněným pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 3. 2017, č. j. 51 T 10/2016-13112, byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání čtyř roků do věznice s dozorem a k trestu propadnutí konkrétně vymezených věcí, a to za spáchání trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“).
12. Žalovaný následně dne 16. 8. 2019 vydal žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 6. 9. 2019.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nezohlednil hrozbu persekuce ze strany vietnamských státních orgánů, ať již v podobě systematického pronásledování či věznění v nelidských podmínkách. Této námitce soud nepřisvědčil, neboť s ohledem na naplnění podmínek § 15a zákona o azylu nebylo povinností žalovaného tyto skutečnosti vztahující se k doplňkové ochraně jakkoli zohledňovat. Soud rovněž nezjistil žalobcem tvrzené nedostatečné odůvodnění jednotlivých závěrů žalovaného, který podle názoru soudu naopak všechny své závěry řádně zdůvodnil, přičemž adekvátně reagoval na veškerá žalobcem uplatněná tvrzení. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné. Podle názoru soudu žalobce spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí s jednotlivými závěry žalovaného, což ovšem není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž otázkou jeho zákonnosti a věcné správnosti, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.
15. Dále se soud zabýval tvrzenou nedostatečnou identifikací žalobce ve výroku napadeného rozhodnutí. Z § 68 odst. 2 věty druhé správního řádu vyplývá, že účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci; toto ustanovení současně odkazuje na § 18 odst. 2 správního řádu, podle jehož druhé věty se údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona.
16. Výrok napadeného rozhodnutí obsahuje následující identifikační údaje žalobce jakožto účastníka řízení: jméno (jména) a příjmení, datum narození a státní příslušnost. Kromě těchto údajů je žalobce v záhlaví napadeného rozhodnutí označen evidenčním číslem, pod kterým žalovaný jeho žádost eviduje; toto číslo je jedinečné (unikátní), vztahuje se výlučně k žalobci a jeho žádosti, tudíž rovněž umožňuje identifikaci účastníka řízení o mezinárodní ochranu. Z údajů vyžadovaných v § 18 odst. 2 správního řádu tedy v napadeném rozhodnutí chybí toliko údaj o místě trvalého pobytu. Soud zdůrazňuje, že žalobce jakožto žadatel o mezinárodní ochranu, jehož povolení k trvalému pobytu bylo pravomocně zrušeno (to ostatně tvrdil i sám žalobce), není v České republice hlášen k trvalému pobytu, a proto napadené rozhodnutí nemůže obsahovat údaj o místě trvalého pobytu žalobce v České republice. Žalovaný zároveň podle názoru soudu není povinen zjišťovat a ověřovat místo trvalého pobytu žadatele o mezinárodní ochranu v zemi jeho původu, pokud takové Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

místo vůbec existuje. Chybějící údaj o místě žalobcova trvalého pobytu proto soud nepovažuje za vadu napadeného rozhodnutí a dodává, že smyslem citovaného § 68 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 18 odst. 2 téhož zákona je odlišení účastníka řízení od jiných osob a zabránění případné záměně. Z tohoto hlediska pokládá soud identifikaci žalobce v napadeném rozhodnutí za naprosto dostatečnou a předmětnou žalobní námitku za zcela nedůvodnou.

17. Žalobci lze přisvědčit v tom, že žalobou napadené rozhodnutí skutečně ve výrokové části neobsahuje odkaz na kompetenční ustanovení, ze kterých by vyplývala věcná a místní příslušnost žalovaného ve věci rozhodnout. Soud nicméně zdůrazňuje, že v České republice existuje pouze jediný správní orgán, který je věcně a místně příslušný k rozhodování ve věcech mezinárodní ochrany; tímto orgánem je podle § 8 písm. a) zákona o azylu Ministerstvo vnitra, tj. žalovaný. Za situace, kdy žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě neuplatnil žádné námitky, které by věcnou a místní příslušnost žalovaného jakkoli zpochybňovaly, neshledal soud v absenci kompetenčního ustanovení ve výroku napadeného rozhodnutí natolik zásadní vadu, která by mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí a mohla vést k jeho zrušení. Směrem k žalovanému soud nicméně poznamenává, že by bylo vhodné, aby ve výroku rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany do budoucna uváděl též odkaz na § 8 písm. a) zákona o azylu, který zakládá jeho kompetenci v těchto věcech rozhodovat. Pro úplnost soud dodává, že výrok napadeného rozhodnutí obsahuje všechna hmotněprávní ustanovení zákona o azylu, na základě kterých žalovaný v předmětné věci rozhodoval. V tomto směru byl tedy požadavek § 68 odst. 2 správního řádu na uvedení ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, splněn řádně.
18. K námitce, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, soud připomíná, že potřebný rozsah zjišťování skutkového stavu se v azylovém řízení odvíjí především od tvrzení samotného žadatele o mezinárodní ochranu. V kontextu žalobcem uplatněných tvrzení pak soud shledal žalovaným shromážděné podklady pro rozhodnutí dostatečnými a zdůrazňuje, že žalobce měl ve správním řízení dostatek prostoru k tomu, aby přednesl veškerá skutková tvrzení, která považoval za podstatná. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „... řízení o udělení azylu je ... specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58, dostupný na www.nssoud.cz). Zdejší soud se s citovaným judikátem plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 i § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce tyto podmínky nesplňuje, přičemž detailně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal. S přihlédnutím k tvrzením uplatněným ve správním řízení ze strany žalobce hodnotí soud skutkový stav jako zcela dostatečně zjištěný ve smyslu § 3 správního řádu. Z těchto důvodů považuje soud námitku nedostatečně zjištěného stavu věci za nedůvodnou.
19. Soud nepřehlédl ani to, že podle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí, jež se konalo dne 6. 8. 2019, se žalobce nechtěl seznámit s podklady pro rozhodnutí a nenavrhl ani žádné doplnění podkladů. Za dané situace pokládá soud žalobcovo tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu za ryze účelové, když sám žalobce navíc ve Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správním řízení opakovaně uvedl, že v zemi původu neměl žádné problémy, a to ani se státními orgány, a popřel, že by se jakkoli politicky angažoval.

20. Podle § 12 zákona o azylu platí, že „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
21. Z § 14 zákona o azylu vyplývá, že nebude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
22. Ve vztahu k věcnému posouzení žalobcovy žádosti soud opakuje, že žalobce uvedl jako důvod této žádosti, že přišel o povolení k pobytu a že se cítí ohrožen, protože při zadržení uvedl jména dalších lidí zapojených do obchodu s drogami a bojí se jich. Za situace, kdy žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu po několika letech legálního pobytu na území a v okamžiku, kdy mu byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a skončila platnost výjezdního příkazu, a kdy byl tudíž povinen opustit území České republiky, soud shledal, že hlavním důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla legalizace žalobcova pobytu na území České republiky. To ostatně odpovídá zjištěním, která učinil žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nespočetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, případně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
23. Poprvé v žalobě začal žalobce tvrdit, že je všeobecně známo, že ve Vietnamu nelze projevat politické ani jiné společenské názory svobodně, a již z tohoto důvodu je žalobce ohrožen na svých základních právech a svobodách. Toto tvrzení však soud považuje za účelové, neboť je v přímém rozporu s tím, jaké skutečnosti žalobce uváděl v průběhu správního řízení. Soud proto vycházel z obsahu správního spisu, kde je založen žalobcem podepsaný dokument *Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu* ze dne 29. 4. 2019, podle něhož žalobce nebyl nijak politicky aktivní. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uváděl výhradně ekonomické důvody odchodu z Vietnamu, kde neměl žádné problémy se státními orgány. Již jen z těchto vlastních tvrzení samotného žalobce je podle názoru soudu zjevné, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.
24. Po zevrubném prostudování jednotlivých tvrzení, která žalobce uváděl ve své žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, tedy dospěl soud k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu (ve Vietnamu) vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že žalobci nesvědčí ani důvod Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Za azylově relevantní důvod ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nelze podle názoru soudu považovat žalobcovu snahu legalizovat svůj pobyt na území České republiky, ani jím uváděné ekonomické důvody (dluhy, nezaměstnanost a s tím spojený údajný status nežádoucí osoby), ani údajnou a ničím nepodloženou obavu z fyzických útoků ze strany osob zapojených do obchodování s drogami.

25. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, dostupný na www.nssoud.cz, podle kterého „[s]kutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona [...] o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona).“ K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud také v rozsudcích ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, nebo ze dne 28. 11. 2003, č. j. 4 Azs 24/2003-68, všechny dostupné na www.nssoud.cz, a zdejší soud se s nimi plně ztotožňuje. Ani v případě žalobce proto nemohou být jím tvrzené skutečnosti pokládány za azylově relevantní, což zcela správně uvedl již žalovaný v napadeném rozhodnutí. Soud proto nesdílí žalobcův názor, že žalovaný jeho tvrzení bagatelizoval. Tomuto názoru nenasvědčuje ani žalobcem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, dostupný na www.nssoud.cz, podle kterého „[p]řestože stěžovatel zřejmě byl v zemi původu pronásledován z azylově relevantních důvodů, nemohl mu být azyl udělen za situace, kdy o azyl požádal až po čtyřech letech nelegálního pobytu v České republice, nadto z důvodů odlišných, které jej z ochrany formou azylu diskvalifikovaly (zde hrozícího správního vyhoštění). O azyl je totiž nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového.“
26. Zdejší soud dále připomíná, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2004, č. j. 7 Azs 64/2003-39, dostupného na www.nssoud.cz, platí, že „[d]ůvody pro udělení azylu je třeba ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumat ve vztahu k okolnostem, za nichž žadatel o azyl zemi opustil. Je proto právně irelevantní, jaké jsou poměry v zemi původu v době, kdy probíhá správní řízení nebo jaké poměry tu budou v době, kdy by se žadatel o azyl do země vrátil. V tomto světle je tedy nedůvodná stížná námitka, že se správní orgán nezabýval současnou ekonomickou a sociální situací ve Vietnamu a nezvážil, do jaké situace by se stěžovatel při návratu dostal.“ Také s tímto názorem zdejší soud plně souhlasí a dodává, že za azylově relevantní z hlediska § 12 zákona o azylu nelze považovat žalobcem tvrzené budoucí ekonomické potíže ve Vietnamu, ani hrozbu budoucího pronásledování ze strany soukromých osob. Tato skutečnost by mohla mít význam při posuzování důvodů pro udělení doplňkové ochrany, nicméně to bylo v případě žalobce vyloučeno z důvodů uvedených v § 15a zákona o azylu, jak bude vysvětleno níže. Pouze na okraj soud k tvrzení žalobce, že mu hrozí vážná újma ze strany osob, o nichž poskytl informace policii, podotýká, že žalovaný se touto námitkou dostatečně zabýval na straně 5 napadeného rozhodnutí, kde zcela správně upozornil na to, že žalobcovy obavy jsou prozatím pouze hypotetické a žalobce má v budoucnu možnost obrátit se s žádostí o pomoc na státní orgány ve Vietnamu, s nimiž podle svého vyjádření žalobce v minulosti žádné problémy neměl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

27. K námitkám směřujícím proti neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, soud předesílá, že žalobce by si měl uvědomit, že na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, dostupný na www.nssoud.cz). Zdejší soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že mu svědčí azyl z humanitárních důvodů. Soud nepovažuje žalobcem tvrzené důvody (legalizace pobytu, soukromý a rodinný život, přání najít svého syna a žít s ním, ekonomické důvody) za případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž jednoznačně vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, dostupný na www.nssoud.cz). Žádné takto závažné skutečnosti však žalobce netvrdil, ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny, a proto soud plně souhlasí se žalovaným v tom, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona.
28. Soud rovněž nepřehlédl, že žalobce v průběhu správního řízení měnil (upřesňoval) svou výpověď týkající se rodinných vztahů. Nejprve tvrdil, že by chtěl v České republice zůstat s manželkou, následně však uvedl, že manželka si v době žalobcova pobytu ve vězení našla jiného a že se dohodli na rozvodu. Pokud jde o údajného syna, soud zdůrazňuje, že se o něm žalobce nezmínil ani v rámci *Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu* ze dne 29. 4. 2019, ani při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Teprve při seznámení s podklady pro rozhodnutí dne 6. 8. 2019 začal tvrdit, že má v České republice syna, aniž však uvedl jeho křestní jméno a datum narození či jakékoli další údaje. Toto své tvrzení navíc nijak nedoložil. Soud proto argumentaci snahou tohoto syna nalézt a vychovávat nebo alespoň navštěvovat vyhodnotil jako účelovou. Za situace, kdy žalobce se s manželkou dohodli na rozvodu manželství a žalobce svého údajného syna prakticky nezná, nelze podle názoru soudu v neudělení humanitárního azylu spatřovat zásah do žalobcova práva na respektování soukromého života. Soud dodává, že žalobce se do této situace dostal výhradně svou vlastní vinou v důsledku jím páchané trestné činnosti, a proto je zcela namístě, aby určitý zásah do svého dosavadního soukromého života strpěl.
29. K odkazu na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v roce 1992, soud poznamenává, že v případě žalobce nevyvstaly pochybnosti při zjišťování skutečného stavu věci, pro které by bylo třeba jeho žádost o mezinárodní ochranu uznat. V projednávané věci naopak bylo podle názoru soudu jednoznačně zjištěno, že důvody pro udělení mezinárodní ochrany nejsou dány.
30. Pokud jde o tvrzenou hrozbu persekuce ze strany vietnamských státních orgánů, ať již v podobě systematického pronásledování či věznění v nelidských podmínkách, spojenou s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 71/2006 a zprávu Human Rights Watch založenou ve správním spisu, zdejší soud konstatuje, že v projednávané věci byly prokazatelně naplněny podmínky § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť v případě žalobce existovalo nejen důvodné podezření, že se dopustil vážného zločinu, nýbrž žalobce byl za takový zločin spáchaný v České republice i pravomocně odsouzen. Jak již Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soud zmínil výše, žalobce byl pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 3. 2017, č. j. 51 T 10/2016-13112, odsouzen za spáchání trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, tedy za závažný zločin v podobě vysoce společensky škodlivé drogové trestné činnosti, jíž se dopustil jako člen organizované skupiny. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119, publ. pod č. 2174/2011 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz, podle kterého „*jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany bude zjištěn některý z důvodů uvedených v § 15 nebo § 15a zákona ... o azylu ..., rozhodne Ministerstvo vnitra o neudělení mezinárodní ochrany; není dále povinno zjišťovat případnou existenci důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu.*“ S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný za dané situace nebyl povinen se vypořádat s otázkou existence vážné újmy a nemohl se dopustit nesprávného vyhodnocení možnosti udělení doplňkové ochrany, neboť žalobcovo pravomocné odsouzení za závažný zločin bylo nepřekonatelnou překážkou pro případné udělení doplňkové ochrany.

31. Žalovaný podle názoru zdejšího soudu vyhověl i požadavkům vyplývajícím z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, publ. pod č. 3546/2017 Sb. NSS, dostupného na www.nssoud.cz, neboť vycházel z obsahu odsuzujícího trestního rozsudku a hodnotil individuální okolnosti případu, když poukázal na to, že žalobce páchal trestnou činnost společným jednáním s dalšími osobami, zcela úmyslně a ve značném rozsahu. Zdejší soud proto nemá pochybnosti o dostatečném individuálním posouzení žalobcovy trestné činnosti.
32. Lze tedy shrnout, že žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl jediné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem azylu podle zákona o azylu, přičemž doplňkovou ochranu nebylo možné udělit. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil všechny podklady pro rozhodnutí, které si opatřil, a vztáhl je k aktuální situaci žalobce, s jehož tvrzeními se řádně vypořádal.
33. Z výše uvedeného vyplývá, že soud neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné), vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení (zákonné). V mezích žalobních bodů vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 29. ledna 2020

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)